

کلبت با پتھر بر او فروز در جوی ایجا	خدا را آری بس که بنشیند ز غایت ایجا
بچسب از نظرها چشم زدن خاندان	که چون شمع کافر کند در جوی ایجا
چو برین باغها که سبزه زلفش	که بشد زنده زجر که بودت و ایجا
بس که زنده بر باغ وصال از دست	که پیش همه در چشم شرا چشم زدن ایجا
چو گیاه که شمع خاکه صابری است زود	
که از کرم شایسته ز کرم در شرب ایجا	
از آن بدست شیرین که بکشت	از کانه پیر روح الایمن که بکشت
میان کونگی با از ایشیا از تربت	بجی خنده کلی از جین که بکشت
که به بسته بود هم چون جبارت	بکینه باغی از مزاج این که بکشت
چشم بر سر بران هم جان پیر	ز زنده نغیسی از سبب که بکشت
صورتها در صاب کدر که بکشت	از زنده نکشت ای جین که بکشت
سند زنی فروز در پستل است را	
بیملائی که نظر برین کل را گویند	

عبر

بر در بر حق فراموشی جا بود نهاد	تیر شد صفاقم که کینه شیرین را
که در زلفه همان دام سبک شود	که زنجبخت کبکی از خیزد کجا من را
راستش همان او زنگه سبک بنویس	نسب سبک تا ک بر پروس را
در ای صابرت غم از زلفش علامت دارد	
تیر زلفش از زلف کف کلین را	
کودم بر خود کور از ای چشمش	زده ام در حسن ناکامی جمال کام را
از صفاق برزه کویا ز باغ خوشی کور	شده مشکوید جواب فرخ به کام را
کام خود شیرین از زنده کجا صفا	تیر بست کام در دم خود کام را
نقش موم و شعله سر زنده نشسته	روی از فولاد و پاید سید کام را
زبان جوب موداشی در آرزو	جای دلا در در شکر زنده کام را
لعل بر لبش کواه بوی برودن میکند	که بکشت آرزو باوش صابرت کام را
طعمه زنده کلک فرطه شگفت کام را	
نافه کور که بوی کج دهان من زنده	
زخم چون زنده نام زخمی خوار است کام را	
بیر زده فاشی و هر طوطی خوش کلام را	
سیر و باده که قدمش شسته بر کام را	
یکه بکشت سید همه صابرت کام را	